

om man skal lære dansk, om man skal lære sine børn dansk med henblik på at settle down her, eller om man skal forberede sig på det andet! Man skal selvfølgelig gøre begge dele, det er klart. Det er også så nemt for os, som har vores trykke hjem her.

Vi er et par stykke heroppe på denne egestamme, der også har været flygtninge, og jeg skal da sige, at der var nogle af de danske flygtninge, som ikke vendte hjem efter Anden Verdenskrig. Ikke fordi de ikke måtte, ikke fordi de ikke var velkomne, ikke fordi de ikke havde råd til det, men fordi de havde fundet sig et nyt liv – familie, arbejde, studier – og de blev der; jeg kommer for øvrigt sammen med et par stykker af dem, som har boet halvtredsindstyve år i Sverige. Gode, dejlige mennesker. Der er aldrig nogen, der har brugt timer på at diskutere, hvordan vi kan blive af med dem.

God fornøjelse, siger jeg til forslagsstillerne.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg kan selvfølgelig ikke nå helt de himmelske højder, som hr. Arne Melchior nåede, så jeg skal prøve at holde mig nede på jorden ganske praktisk og sige følgende til hr. Melchior: Det haster, for begge dagsordener fastslår, at det, man ønsker, er at give de pågældende en midlertidig opholdstilladelse i Danmark.

Det, man ønsker at forhindre, er, at de pågældende skal overgå til at få permanent opholdstilladelse. Man ønsker at forhindre, at det bliver et frit valg, om de ønsker at rejse hjem eller ej. Den godhed, der er i forslagene fra andre, ligger selvfølgelig i, at de ressourcestærke mennesker skal rejse ned og hjælpe deres landsmænd med at genopbygge deres land. Det er ikke et spørgsmål om, at de har været her så længe, at de er blevet danskere. Indenrigsministeren har fortalt os her i dag, at de bliver undervist i deres eget sprog. De kan rejse hjem og fortsætte deres studier i deres eget land, og det har været meningen hele tiden.

Alle har talt om, at det var midlertidigt osv., og naturligvis vil de blive tolereret. Altså, i det øjeblik freden er en realitet, så er det klart, at vi ikke kan forhindre, at nogle er sure på nogle andre. Det er jo ikke første gang, at folkene i det tidligere Jugoslavien har haft sådan mere eller mindre tilovers for hinanden. Det er en situation, som har hersket i mange, mange år, og den vil sikkert fortsat være der i større eller mindre grad. Vi kan bare alle sammen håbe på,

at de internationale indsatser, der bliver sendt ned for at bevare freden, for at styrke freden, også vil forbedre forholdene.

Men formålet er, at den midlertidige opholdstilladelse skal være midlertidig. Det er det, vi skal understrege. For hver dag der går, er der flere og flere, der kan gå fra midlertidig opholdstilladelse til permanent opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det skal blive ganske kort. Fru Kirsten Jacobsen fik igen sagt, at det haster og forklarede så, hvorfor det haster. Min påstand er: Det haster ikke for Danmarks skyld, det haster ikke for danskernes skyld, og det haster ikke for de pågældende menneskers skyld. Det er slet ikke afgørende for mig, hvor mange måneder det måtte være; der er intet i sagen, der haster for noget godt formåls skyld, andet end at blive af med flest muligt hurtigst muligt. Og det er også den intention, der ligger bag. Det har vi jo set gennem årene.

Pia Kjærsgaard (DF):

En forespørgsel om udlændinge hilser Dansk Folkeparti altid velkommen, også selv om vi måske godt kunne have ønsket et andet tidspunkt, hvor Folketinget havde været mere oplagt. Det synes vi faktisk at debatten fortjener. Der er ingen tvivl om, at ministeren seriøst burde starte en repatriering, en forberedelse af hjemsendelse af flygtninge fra Eksjugoslavien. Integrationen af de 14.000 eksjugoslaver, der allerede har fået permanent ophold, må tages op til revision. Dette gælder også de 3.000 bosniere, der ikke har fået sagen behandlet, og de serbiske desertører, som vi også for nylig har diskuteret her i Folketinget.

Generelt bør Danmark i det hele taget i langt højere grad følge med i udviklingen rundt omkring i verden, således at hjemsendelse, repatriering, påbegyndes, så snart som hjemlandet kan betragtes som sikkert. Repatrieringen bør naturligvis være langsigtet og konsekvent; det er i det hele taget et spørgsmål, som jeg mener Folketinget bør komme tilbage til en dag, hvor vi som sagt er mere motiverede for at diskutere denne sag, for jeg er faktisk enig med ret så mange andre tidførere i, at dette nok ikke lige er det rigtige tidspunkt at tage så alvorligt et emne op til debat.